

РЕШЕНИЕ

№ 17558

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3932** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на „БОДУ“ ЕООД, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез адв. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000801 от 19.02.2026 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Релевират се доводи, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че автомобилът управляван от Д. К. е служебен, като дружеството не е знаело и не е могло да знае, че служителят К. е бил лишен от право да управлява МПС. В оспорената ПАМ липсват констатации относно поведението на собственика на автомобила, като се съдържа единствено формално твърдение, че собственикът „допуска“ управлението. По този начин административния орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК, наред с това в заповедта липсват мотиви относно наличието на предпоставките за прилагане на чл. 171, т. 2а ЗДвП. Налице е и несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност. Налагането на ПАМ според оспорващото дружество води до сериозно ограничаване на правото на собственост и възможността за използване на автомобила. По тези съображения се претендира отмяна на ЗППАМ.

В съдебно заседание оспорващия, чрез адв. И., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Моли за присъждане на разноски за платена държавна такса, като не претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно уведомен, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по

жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на оспорващото дружество е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – С. Й. К. за срок от шест месеца, като е отнето СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] . Като фактически основания за налагането на ПАМ е посочено, че на 18.02.2026 г. около 09:10 часа „Боду“ ЕООД, като собственик на горепосоченото МПС, е допуснало управлението ППС от Д. Д. К., който е без СУМПС – лишен по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, за което му е съставен АУАН № 1143285.

Към административната преписка е представен АУАН серия ГА № 1442328 от 18.02.2026 г. против Д. Д. К., който на 18.02.2026 г., около 09:10 часа, е управлявал горепосоченото МПС /собственост на „Боду“ ЕООД/ в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и пред номер 14 на пешеходната пътека тип „забра“ обозначена с пътен знак Д-17 и маркировка М8 не пропуска пресичащите пешеходци от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила. При извършената проверка водачът К. не представя СУМПС, а от направената справка с ОДЧ ОПП СДВР е установено, че СУМПС на водача е отнето на 28.04.2025 г. по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – отказ проверка за наркотични вещества влязло в сила от 12.11.2025 г. Констатирано е също така, че водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества и техните аналози – канабис 25, установено с техническо средство Д. тест 5000 и проба № 183 в 09:22 часа. Издаден е талон за медицинско изследване № 292734 за ВМА – С.. С оглед тези факти е прието, че водачът виновно е нарушил: 1. чл. 119, ал. 1 пр. 2 от ЗДвП; 2. чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП – управлява МПС след като е лишен от това право по съдебен или административен ред; 3. Чл. 5, ал. 3, т.1, пр. 2 ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган - Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9568 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР.

В тази връзка съдът приема, че не са налице основания за отмяната ЗППАМ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150, ал. 1 от ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Според чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Също така ЗДвП не поставя условие за съставяне на АУАН, като основание за прилагане на съответната ПАМ. Наличието или не на противоправно поведение от

страна на собственика, е без правно значение, защото законът не се интересува от вината му при налагане на ПАМ. В този смисъл са неоснователни възраженията в жалбата, че дружеството не е знаело и не е могло да знае, че водачът /служител в дружеството е с отнето СУМПС/. Адресат на мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма, т. е. субектът, по отношение на който законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят. Законодателят е предвидил прилагане на мярката за собственик на автомобил, управляван от водач, който е лишен от право да управлява МПС, независимо дали водачът е самият собственик или друго лице, с цел да се предотврати предоставянето на МПС на лица, които нямат право да го ползват. Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а от ЗДвП не цели санкциониране на нарушителя. В разпоредбата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП е предвидено, че принудителната административна мярка се прилага за срок от шест месеца до една година. В конкретния случай, компетентният орган е определил минимално предвидения в закона срок - 6 месеца, което обуславя извод за законосъобразност и съразмерност на наложената ПАМ, въпреки липсата на мотиви относно определения срок, след като същия е определен към минимума. Определеният минимален срок е за нарушение, типично за вида си, поради което настоящата инстанция намира, че не са налице нарушения на принципите за съразмерност и справедливост. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП ПАМ. Следва да се посочи също така, че заповедта за прилагане на ПАМ има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява нарушение, и от санкционния акт, с който се налага административно наказание, а и прилагането на ПАМ предхожда дейността по налагане на административно наказание. Следователно, нормите на ЗАНН и НК са изцяло неприложими в случая, а оттук и, доколкото по административното производство, нито административният орган, нито съдът следва да преценяват въпроса за вината, нито знанието на собственика на ПС дали последното е управлявано от лице измежду посочените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП е изцяло ирелевантно. Субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав на посочената норма. Законово условие за прилагане на мярката е единствено ППС да е управлявано от водач, който е лишен от право да управлява МПС по административен или съдебен ред. Наличието или не на противоправно поведение от страна на собственика, е без правно значение, защото законът не се интересува от вината му при налагане на ПАМ. Както беше посочено, решаващото в случая е, че собственото му ППС е управлявано от лице, което е лишено от право да управлява МПС по административен или съдебен ред, което обстоятелство в условията на обвързана компетентност задължава административния орган да издаде процесната заповед, без да има възможност на преценка дали да я състави или не.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че ППС, чийто собственик е жалбоподателят, е било управлявано от К., който е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред. Доказателства в обратен смисъл не са ангажирани от оспорващия.

В случая мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неправопособни лица да управляват МПС, в защита на значимия обществен интерес, свързан с осигуряване на безопасното движение по пътищата, което включва и управление на МПС от правоспособни лица – лица, които притежават свидетелство за управление на МПС, на които същото не е отнето и които не са лишени по този начин от правото да управляват МПС. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при

обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Боду“ ЕООД, ЕИК – [ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000801 от 19.02.2026 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: